

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI - SECȚIA A II-A PENALĂ

DOSAR NR. 2635/93/2014 (4246/2014)

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la data de 03.02.2015

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE: D. D.

GREFIER: S. N.

* * * * *

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București a fost reprezentat de procuror **N. N.**

Pe rol se află soluționarea contestației declarate de condamnatul P. F. împotriva sentinței penale nr. 690/28.10.2014 pronunțate de Tribunalul Ilfov – Secția Penală în dosarul nr. 2635/93/2014.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă contestatorul P. F., aflat în stare de arest și asistat de apărător ales C. T., cu împuternicire avocațială la dosar.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Curtea pune în discuția părților sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu o cerere de pronunțare a unei hotărâri prealabile, prin care să se stabilească dacă în cazul aplicării art. 6 alin. 1 Cod penal, respectiv aplicarea legii penale mai favorabile după condamnarea definitivă, pentru determinarea maximului pedepsei prevăzute de legea nouă se au în vedere, ca lege penală mai favorabilă, dispozițiile art. 183 din noul Cod penal prin care cuantumului sumei de la care se reține existența consecințelor deosebit de grave s-a majorat în raport cu dispozițiile Codului penal anterior. Solicită contestatorului și procurorului de ședință să își expună punctul de vedere atât cu privire la admisibilitatea sesizării, cât și cu privire la modalitatea în care ar trebui dezlegată problema de drept expusă.

Apărătorul ales al contestatorului P. F. arată că lasă soluția ce se va pronunța la aprecierea instanței, cu privire la acest aspect. Apreciază că sunt îndeplinite cerințele de admisibilitate și că soluția instanței supreme ar fi în sensul ce ar conduce la admiterea contestației declarate de contestator. Arată că este de acord cu suspendarea cauzei în cazul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Reprezentantul Ministerului Public arată că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate, însă solicită a se avea în vedere decizia pronunțată de ICCJ în recurs în interesul legii nr. 8/2007, despre care apreciază că își menține valabilitatea și este incidentă și în prezenta cauză. Solicită suspendarea cauzei în cazul în care instanța va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție.

Contestatorul P. F., în ultimul cuvânt, depune la dosar un memoriu și arată că este de acord cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție și solicită admiterea contestației declarate.

CURTEA

Conform dispozițiilor art. 391 Cod de procedură penală,

DISPUNE

Stabilește termen de pronunțare la data de 10.02.2015.
Pronunțată în ședință publică, azi 03.02.2015.

PREȘEDINTE
D. D.

GREFIER
S. N.

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI - SECȚIA A II-A PENALĂ

DOSAR NR. 2635/93/2014 (4246/2014)

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la data de 10.02.2015

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE: D. D.

GREFIER: S. N.

* * * * *

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București a fost reprezentat de procuror **N. N.**

Pe rol se află soluționarea contestației declarate de condamnatul P. F. împotriva sentinței penale nr. 690/28.10.2014 pronunțate de Tribunalul Ilfov – Secția Penală în dosarul nr. 2635/93/2014.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 03.02.2015, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, ce face parte integrantă din prezenta încheiere, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a stabilit termen de pronunțare pentru astăzi, 10.02.2015.

CURTEA

Deliberând asupra contestației de față, constată următoarele:

Prin sentința penală nr. 690/28.10.2014 pronunțată de Tribunalul Ilfov – Secția Penală în dosarul nr. 2635/93/2014 s-au hotărât următoarele:

În temeiul art. 23 alin. 1 și 8 din Legea nr. 255/ 2013 rap. la art. 595 C.pr.pen., a fost admisă contestația la executare formulată de condamnatul P. F. , privind sentința penală nr. 1336/ 11.11.2008 a Tribunalului București, Secția a II-a Penală, MEPÎ nr. 2062/29.09.2011.

În baza art. 6 alin. 1 C.pen., art. 295 alin. 1 C.pen. cu aplicarea art. 308 și art. 309 C.pen., Deciziei nr. VIII/2007 a ÎCCJ, a fost redusă pedeapsa aplicată condamnatului P. F. prin sentința penală nr. 1336/ 11.11.2008 a Tribunalului București, Secția a II-a Penală, definitivă prin decizia penală nr. 3272/ 27.09.2011 a ÎCCJ, pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 215¹ alin. 1 și 2 C.pen. din 1969 cu aplicarea art. 41 alin. 2, art. 75 lit. a, art. 74 lit. a și art. 76 lit. a C. pen. din 1969, **de la 8 ani închisoare la 7 ani închisoare.**

În baza art. 6 alin. 5 teza a II-a C.pen., s-a constatat că pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza II-a și lit. b C.pen. din 1969, pe o perioadă de 5 ani după executarea pedepsei principale, are corespondent în art. 66 lit. a și b C.pen., urmând a se executa în acest conținut, pe o perioadă de 5 ani, în condițiile art. 68 C.pen.

S-a constatat că pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b C.pen. din 1969 are corespondent în art. 66 lit. a și b C.pen., urmând a se executa în acest conținut, în condițiile și pe durata prevăzute de art. 65 C.pen.

A fost dedusă din pedeapsa principală, astfel cum a fost redusă, perioada executată de la 27.02.2001 la 28.02.2001 și de la 01.10.2011 la zi.

A fost anulat MEPÎ nr. 2062/ 29.09.2011 emis de Tribunalul București - Secția a II-a Penală și s-a dispus emiterea unui nou mandat de executare a pedepsei conform sentinței.

În baza art. 275 alin. 3 C.pr.pen., cheltuielile judiciare în cuantum de 200 lei au rămas în sarcina statului.

Pentru a hotărî astfel Tribunalul Ilfov a reținut că prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 4 București la data de 26.05.2014 sub nr. 14883/4/2014, condamnatul P. F. a solicitat evaluarea situației sale juridice privind aplicarea legii penale mai favorabile odată cu intrarea în vigoare a noului Cod penal.

Din oficiu, instanța a atașat la dosarul cauzei sentința penală nr. 42377/3/2005 a Tribunalului București - Secția a II-a Penală, decizia penală nr. 146/A a Curții de Apel București - Secția a II-a Penală și pentru Cauze cu Minori și de Familie, decizia penală nr.3272/27.09.2011 a ÎCCJ - Secția Penală, fișa de evaluare întocmită de Comisia prevăzută de HG nr. 863/2013 și copia mandatului de executare a pedepsei închisorii emis pe numele condamnatului.

Prin sentința penală nr. 2444 din data de 09.07.2014, Judecătoria Sectorului 4 București a admis excepția necompetenței materiale a instanței și, în temeiul art. 47 alin. 2 și 3 C.pr.pen. rap. la art.50 C.pr.pen., a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului București, care, la rândul său, prin sentința penală nr. 2090/04.08.2014, a admis excepția necompetenței teritoriale invocată din oficiu și, în temeiul art. 50 alin.1 C.pr.pen. rap. la art. 595 alin.2 C.pr.pen., a declinat competența de soluționare a prezentei cereri formulată de petentul condamnat în favoarea Tribunalului Ilfov.

Cauza a fost înregistrată la Tribunalului Ilfov la data de 20.08.2014, sub numărul de dosar 2635/ 93/ 2014.

Examinând înscrisurile depuse la dosar, instanța a reținut următoarea situație de fapt:

Prin sentința penală nr. 1336/ 11.11.2008 a Tribunalului București - Secția a II-a Penală, definitivă prin decizia penală nr. 3272/ 27.09.2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, petentul P. F. a fost condamnat la pedeapsa de 8 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de delapidare prev. de art. 215¹ alin. 1 și 2 C.pen. din 1969 cu aplicarea art. 41 alin. 2, art. 75 lit. a, art. 74 lit. a și art. 76 lit. a C.pen. din 1969.

I s-au interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza II-a și lit. b C.pen. din 1969, pe o durată de 5 ani, în condițiile art. 65 C.pen. din 1969; totodată, s-a făcut aplicarea art. 71- 64 lit. a teza a II-a și b C.pen. din 1969.

S-a făcut aplicarea art. 350 C.pr.pen. din 1969 și s-a dispus arestarea inculpatului, iar în temeiul art. 88 C.pen. de la 1969 s-a dedus din pedeapsă durata reținerii, din 27.02.2001 la 28.02.2001.

În sarcina condamnatului P. F. s-a reținut, în esență, că în calitate de director al Sucursalei Sf. Dimitrie a B. I. a R., împreună cu inculpata F. M., directorul economic al aceleiași sucursale, în perioada 03.09.1998 - 19.03.1999, au cauzat băncii un prejudiciu în cuantum total de 4.708.763.135 lei prin acordarea de credite „aparente” și emiterea unor ordine de plată către terți, fără existența disponibilului în cont, pentru un număr de 6 societăți comerciale reprezentate, în fapt, de inculpatul M. S., fără a se respecta normele și procedurile bancare și fără existența unor garanții și documente necesare acordării creditelor.

În baza sentinței penale nr. 1336/ 11.11.2008 a Tribunalului București, Secția a II-a Penală, rămasă definitivă prin decizia penală nr. 3272/ 27.09.2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Tribunalul București - Secția a II-a Penală a emis în sarcina condamnatului P. F. mandatul de executare a pedepsei închisorii nr. 2062 din 29.09.2011, a cărui executare a început la data de 01.10.2011 și urmează să expire la data de 29.09.2019.

Potrivit dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 „pedeapsa aplicată pentru o infracțiune printr-o hotărâre ce a rămas definitivă sub imperiul C.pen. din 1969, care nu depășește maximumul special prevăzut de Codul penal, nu poate fi redusă în urma intrării în vigoare a acestei legi.”

În ceea ce privește infracțiunea de delapidare prevăzută de art. 215¹ alin. 1 și 2 C.pen. din 1969 cu referire la art. 147 alin. 2 C.pen. de la 1969, instanța a constatat că această infracțiune continuă să subziste și după intrarea în vigoare a noului Cod penal, cu aceeași denumire, fiind preluată de dispozițiile art. 295 alin. 1 C.pen. cu raportare la art. 308 și art. 309 C.pen.

Tribunalul a reținut forma agravată prev. de art. 309 C.pen., apreciind că aceasta se impune prin prisma dispozițiilor Deciziei de recurs în interesul legii nr. VIII/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secțiile Unite, care sunt în sensul că „în cadrul contestației la executare în care se invocă modificarea noțiunii de consecințe deosebit de grave, potrivit art. 146 C.pen. (de la 1969 - n.a.), instanța nu poate schimba încadrarea juridică dată faptei prin hotărârea judecătorească rămasă definitivă și, apoi, reduce pedeapsa aplicată în cauză, întrucât modificarea înțelesului noțiunii de consecințe deosebit de grave prevăzută de textul susmenționat nu este identică cu cerința de a fi intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, la care se referă prevederile art. 14 și 15 C. pen. (de la 1969- n.a.), pentru a fi incidente dispozițiile art. 458 și, respectiv, art. 461 lit. d C.pr.pen. (de la 1968- n.a.)”.

Raportat la dispozițiile art. 295 alin. 1 C.pen. cu aplicarea art. 308 și art. 309 C.pen., tribunalul a apreciat că în privința condamnatului Popescu Florin sunt aplicabile dispozițiile art. 6 C.pen. privind aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitive a cauzei; condamnatului i-a fost aplicată pedeapsa de 8 ani închisoare, iar în contextul în care noua reglementare sancționează aceeași infracțiune cu pedeapsa închisorii de la 2 la 7 ani, referitor la această infracțiune pedeapsa trebuie redusă la maximumul special prevăzut de legea nouă, respectiv la 7 ani.

Condamnatului i-a fost aplicată și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute la art.64 alin.1 lit. a teza II-a și lit. b C.pen. din 1969 pe o perioadă de 5 ani după executarea pedepsei principale.

Pedeapsa complementară aplicată condamnatului a fost preluată în aceeași modalitate de Codul penal prin dispozițiile art. 66 alin. 1 lit. a și b din Codul penal, legiuitorul stabilind o durată maximă a pedepsei complementare la 5 ani. În acest context, instanța a constatat că în privința pedepsei complementare nu sunt aplicabile dispozițiile art.6 alin.6 C.pen.

Totodată, tribunalul a constatat că pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b C.pen. din 1968 are corespondent în art. 66 lit. a și b C.pen., urmând a se executa în acest conținut, în condițiile și pe durata prevăzute de art. 65 C.pen.

Tribunalul a mai dispus deducerea din pedeapsa principală, astfel cum a fost redusă, perioada executată de la 27.02.2001 la 28.02.2001 și de la 01.10.2011 la zi, iar în temeiul art. 599 alin. 4 C.pr.pen. a dispus anularea MEPÎ nr. 2062/29.09.2011 emis de Tribunalul București - Secția a II-a Penală și emiterea unui nou mandat de executare a pedepsei conform sentinței pronunțate.

Ca atare, în temeiul art. 23 alin. 1 și 8 din Legea nr. 255/2013 rap. la art. 595 C.pr.pen., tribunalul a admis contestația la executare formulată de condamnatul P. F. în sensul celor expuse mai sus.

Împotriva acestei sentințe a formulat contestație persoana condamnată P. F., înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția a II-a Penală la data de 10.12.2014.

În motivarea contestației condamnatul a susținut în esență că prima instanță a făcut o greșită aplicare a dispozițiilor referitoare la legea penală mai favorabilă, reținând că potrivit Deciziei nr. VIII/2007 pronunțată de ICCJ în recurs în interesul legii majorarea cuantumului prejudiciului raportat la care se determină producerea unor consecințe deosebit de grave nu se ia în considerare ca lege penală mai favorabilă intervenită după judecarea definitivă a cauzei.

A arătat contestatorul că din analiza motivării deciziei nr. VIII/2007 rezultă contextul legislativ ce a fost avut în vedere la pronunțarea acestei soluții, respectiv modificările legislative aduse prin OUG nr. 207/2000, Legea nr. 456/2001, Legea nr. 278/2006, prin care s-a modificat succesiv definiția art. 146 C.pen. de la 1969, desprinzându-se concluzia că „prin modificările aduse succesiv art. 146 din Codul penal s-a urmărit de către legiuitor doar adaptarea la fluctuația cursului monedei în circulație a cuantumului valoric ce imprimă, în momentele adoptării actelor normative la care s-a făcut referire, caracter "deosebit de grav" consecințelor aduse prin anumite infracțiuni”.

Domeniul de aplicabilitate al deciziei este unul punctual, bine definit și operează în situația modificărilor legislative ce vizează eventuale majorări ale cuantumului valoric reținut în prevederile articolului ce definește termenul de consecințe deosebit de grave și nu atunci când au loc modificări de substanță și de principii juridico-penale, cum este cazul apariției unui nou Cod penal.

A mai susținut contestatorul că reținând consecințele deosebit de grave produse de infracțiunea pentru care contestatorul a fost condamnat potrivit art. 146 din Codul penal din 1969, prima instanță a combinat prevederi din vechea lege cu cele din noua lege, nefiind permis ca limitele de pedeapsă prevăzute de legea nouă să fie determinate conform art. 295 și art. 308 Cod penal, dar cuantumului valoric al „consecințelor deosebit de grave” să fie cel prevăzut la art. 146 Cod penal din 1969.

Fiind investită cu soluționarea contestației formulate de persoana condamnată, la termenul din 03.02.2015 Curtea a pus în discuție sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu o cerere de pronunțare a unei hotărâri prealabile, prin care să se stabilească dacă în cazul aplicării art. 6 alin. 1 Cod penal, respectiv aplicarea legii penale mai favorabile după condamnarea definitivă, pentru determinarea maximului pedepsei prevăzute de legea nouă se au în vedere, ca lege penală mai favorabilă, dispozițiile art. 183 din noul Cod penal prin care quantumul sumei de la care se reține existența consecințelor deosebit de grave s-a majorat în raport cu dispozițiile Codului penal anterior.

În ceea ce privește admisibilitatea sesizării, Curtea reține că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de 475 C.pr.pen. pentru formularea cererii de hotărâre prealabilă. Astfel, Curtea de Apel București *este investită cu soluționarea în ultimă instanță a contestației la executare* formulată de condamnatul P. F. referitoare la aplicarea legii penale mai favorabile, iar *de lămurirea chestiunii de drept în discuție depinde soluționarea pe fond a prezentei cauze.*

În acest sens este de observat că prin sentința penală nr. 1336/ 11.11.2008 a Tribunalului București - Secția a II-a Penală, definitivă prin decizia penală nr. 3272/ 27.09.2011 a ÎCCJ, contestatorul P. F. a fost condamnat la o pedeapsă de 8 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de delapidare cu consecințe deosebit de grave, în formă continuată, prev. de art. 215¹ alin. 1 și 2 C.pen. din 1969 cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen., art. 75 lit. a, art. 74 lit. a și art. 76 lit. a C.pen. din 1969.

Prin contestația la executare ce face obiectul cauzei de față condamnatul solicită reducerea pedepsei definitive ce i-a fost aplicată potrivit dispozițiilor art. 6 alin. 1 C.pen., care prevede următoarele: *„Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maxim”.*

În Codul penal în vigoare infracțiunea de delapidare este prevăzută la art. 295, care prevede că *„Însușirea, folosirea sau traficul de către un funcționar public, în interesul său ori pentru altul, de bani, valori sau alte bunuri pe care le gestionează sau le administrează se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică”.*

Potrivit ar. 308 Cod penal, *„(1) Dispozițiile art. 289 - 292, 295, 297 - 301 și 304 privitoare la funcționarii publici se aplică în mod corespunzător și faptelor săvârșite de către sau în legătură cu persoanele care exercită, permanent ori temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în serviciul unei persoane fizice dintre cele prevăzute la art. 175 alin. (2) ori în cadrul oricărei persoane juridice. (2) În acest caz, limitele speciale ale pedepsei se reduc cu o treime”.*

Art. 309 Cod penal prevede că *„Dacă faptele prevăzute în art. 295, art. 297, art. 298, art. 300, art. 303, art. 304, art. 306 sau art. 307 au produs consecințe deosebit de grave, limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege se majorează cu jumătate”.*

Cu privire la înțelesul noțiunii de „consecințe deosebit de grave”, art. 183 din Codul penal în vigoare prevede că „*Prin consecințe deosebit de grave se înțelege o pagubă materială mai mare de 2.000.000 lei*”.

Rezultă din cele de mai sus că, pentru determinarea *maximului special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită* conform art. 6 alin. 1 Cod penal, trebuie avută în vedere mai întâi pedeapsa prevăzută la art. 295 alin. 1 Cod penal, redusă cu o treime potrivit art. 308 alin. 2 Cod penal și, eventual, în funcție de soluția adoptată cu privire la chestiunea de drept în discuție, **majorată apoi cu jumătate potrivit art. 309 Cod penal.**

În acest context mai este de observat că P. F. a fost condamnat pentru săvârșirea unei infracțiuni de delapidare în formă continuată ce a produs o pagubă de 1.213.431,57 lei RON (iar nu de 4.708.763.135 lei ROL cum a reținut prima instanță), la a cărei reparare a și fost obligat în latura civilă a cauzei. Întrucât cuantumul pagubei a depășit suma de 200.000 lei prevăzută la art. 146 din Codul penal anterior, în sarcina contestatorului s-a reținut săvârșirea formei agravate a infracțiunii de delapidare, respectiv producerea unor consecințe deosebit de grave. Se observă însă că, potrivit legii noi, cuantumul pagubei nu depășește pragul prevăzut la art. 183 din actualul Cod penal pentru reținerea consecințelor deosebit de grave drept cauză de majorare a pedepsei potrivit art. 309 Cod penal.

Prin urmare, dezlegarea chestiunii litigioase a modului de determinare a maximului special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, prin reținerea sau nu a cauzei de majorare a pedepsei prevăzute de art. 309 C.pen., este determinantă pentru soluția ce se va pronunța în prezenta cauză.

În speță este îndeplinită și cea de-a treia condiție de admisibilitate a sesizării, în condițiile în care cu privire la chestiunea de drept în discuție *Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.*

Cu privire la această condiție, Curtea reține că printr-o decizie anterioară pronunțată în recurs în interesul legii, respectiv Decizia nr. VIII/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secțiunile Unite, instanța supremă a statuat că *„Instanța, investită în baza art. 461 alin. 1 lit. d) teza penultimă din Codul de procedură penală, în cadrul contestației la executare în care se invocă modificarea înțelesului noțiunii de "consecințe deosebit de grave", potrivit art. 146 din Codul penal, nu poate schimba încadrarea juridică dată faptei prin hotărârea judecătorească rămasă definitivă și, apoi, reduce pedeapsa aplicată în cauză, întrucât modificarea înțelesului noțiunii de "consecințe deosebit de grave", prevăzută de textul sus-menționat, nu este identică cu cerința de a fi intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, la care se referă textele art. 14 și 15 din Codul penal, pentru a fi incidente dispozițiile art. 458 și, respectiv, art. 461 alin. 1 lit. d) teza penultimă din Codul de procedură penală”.*

Existența acestei decizii nu atrage însă inadmisibilitatea sesizării, deoarece chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită este, într-o altă formulare, tocmai aceea dacă soluția cuprinsă în Decizia nr. VIII/2007 își menține valabilitatea și prin raportare la modificarea înțelesului noțiunii de „consecințe deosebit de grave” făcută prin dispozițiile art. 183 din noul Cod penal.

În ceea ce privește **punctul de vedere al contestatorului condamnat** cu privire la chestiunea de drept în discuție, acesta este în sensul că cele statuate prin Decizia nr. VIII/2007 nu își găsesc aplicabilitate în speță, rațiunea ce a stat la baza modificărilor cuantumului sumei în raport de care se aprecia existența consecințelor deosebit de grave sub imperiul Codului penal anterior – respectiv adaptarea la fluctuația cursului monedei în circulație – nemaiputând fi reținută în privința noii reglementări reprezentate de Codul penal intrat în vigoare în anul 2014, ce aduce „modificări de substanță și de principii juridico-penale”.

Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, exprimat în cadrul ședinței publice din 03.02.2015, este în sensul că Decizia nr. VIII/2007 își menține în continuare valabilitatea, modificarea cuantumului sumei în funcție de care se apreciază existența consecințelor deosebit de grave nereprezentând o lege penală mai favorabilă.

În ceea ce privește **opinia completului investit cu soluționarea cauzei**, aceasta este în sensul că la aplicarea art. 6 alin. 1 C.pen. cu privire la o pedeapsă definitiv aplicată pentru o infracțiune care a produs consecințe deosebit de grave potrivit Codului penal anterior, pentru determinarea maximului special prevăzut de legea nouă nu se va reține cauza de majorare a pedepsei prevăzută de art. 309 C.pen., dacă paguba produsă prin acea infracțiune este inferioară pragului prevăzut de art. 183 C.pen.

În acest sens se are în vedere că prin dispozițiile menționate ale noului Cod penal a fost majorată de 10 ori suma ce constituie pragul în funcție de care se rețin consecințele deosebit de grave, respectiv de la 200.000 lei, prevăzută în art. 146 din Codul penal anterior, la 2.000.000 lei, prevăzută de art. 183 Cod penal. Or, Curtea apreciază că o majorare de 10 ori nu poate fi pusă doar pe seama unei intenții prezumate a legiuitorului de a adapta pragul valoric legal la fluctuația cursului monedei în circulație, mai ales că în cursul ultimilor ani în România nu s-a mai înregistrat o inflație galopantă precum cea care a determinat intervențiile succesive ale legiuitorului în sensul majorării pragului legal prevăzut de art. 146 din Codul penal anterior prin OUG nr. 207/2000, Legea nr. 456/2001 sau Legea nr. 278/2006.

Trebuie astfel considerat că majorarea pragului legal cuprinsă în dispozițiile art. 183 din Codul penal în vigoare reflectă o nouă concepție a legiuitorului cu privire la gravitatea și gradul de pericol al unor fapte ce au produs pagube materiale, cu consecințe în planul pedepselor aplicabile. Prin urmare, modificarea cuantumului menționat trebuie reținută ca lege penală mai favorabilă în aplicarea art. 6 Cod penal.

De altfel, deși în cauza de față procurorul de ședință a pus concluzii în sensul că cele statuate prin Decizia nr. VIII/2007 își mențin în continuare actualitatea și sub imperiul noului Cod penal, este de observat și punctul de vedere „neoficial” al Ministerului Public, menționat pe site-ul de internet al acestei instituții (http://www.mpublic.ro/analiza_ril.pdf), la secțiunea „Decizii RIL penal – valabilitate”, unde se exprimă opinia că Decizia nr. VIII/2007 nu va mai fi aplicabilă raportului dintre art.146 din Codul penal anterior și art.183 din Noul Cod penal, pentru considerentele reținute anterior și de această instanță.

De asemenea, această opinie a fost exprimată și în literatura de specialitate, arătându-se că majorarea de 10 ori a plafonului prejudiciului care

atrage calificarea faptei ca având consecințe deosebit de grave exprimă o ruptură vădită de vechea reglementare, fiind evident că legiuitorul a înțeles să reevalueze gradul de pericol al unei întregi categorii de fapte, cu consecințe directe în planul sancțiunilor aplicabile pentru acestea, astfel că această modificare trebuie analizată pe terenul art. 6 Cod penal (*F. Streteanu, D. Nițu, Drept penal – Partea generală, vol. I, Ed. Universul Juridic, București, 2014, p. 146*).

Față de aceste considerente, Curtea apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate și totodată este oportună sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„În aplicarea art. 6 alin. 1 C.pen. cu privire la o pedeapsă definitiv aplicată pentru o infracțiune care a produs consecințe deosebit de grave potrivit Codului penal anterior, pentru determinarea maximului special prevăzut de legea nouă se va reține cauza de majorare a pedepsei prevăzută de art. 309 C.pen. chiar dacă suma prejudiciului produs prin acea infracțiune nu depășește pragul prevăzut de art. 183 C.pen.?”

În baza art. 476 alin. 2 C.pr.pen., se va dispune suspendarea judecării prezentei cauze până la pronunțarea hotărârii prealabile.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
D I S P U N E**

În baza art. 475 C.pr.pen. sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

În aplicarea art. 6 alin. 1 C.pen. cu privire la o pedeapsă definitiv aplicată pentru o infracțiune care a produs consecințe deosebit de grave potrivit Codului penal anterior, pentru determinarea maximului special prevăzut de legea nouă se va reține cauza de majorare a pedepsei prevăzută de art. 309 C.pen. chiar dacă suma prejudiciului produs prin acea infracțiune nu depășește pragul prevăzut de art. 183 C.pen.?

În baza art. 476 alin. 2 C.pr.pen. suspendă judecata prezentei cauze până la pronunțarea hotărârii prealabile.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi 10 februarie 2015.

PREȘEDINTE
D. D.

GREFIER
S. N.